

200707503/1.

Datum uitspraak: 27 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/18412 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 28 september 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 september 2007, verzonden op 1 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

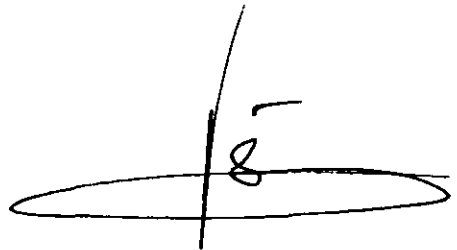
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 november 2007

282-501.

Verzonden: 27 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/18412

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 28 september 2007

inzake

geboren op
van Sierra Leone nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. F.J.M. Schonkeren,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. L. Strijbos

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Op 18 november 2001 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Bij besluit van 22 april 2002 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 28 juncto artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 met ingang van 18 november 2001, geldig tot 17 november 2004.

Op 29 juli 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000.

Bij besluit van 3 april 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld ter zitting van 21 september 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 3 april 2007 in rechte stand kan houden.
2. Bij voornoemd besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000 afgewezen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.
3. De rechtbank overweegt als volgt.
4. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich op het waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.
5. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.
6. Naar aanleiding van het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002 (DVP/AM-754474) heeft verweerder het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone op 16 september 2002 beëindigd. Bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 26 februari 2003 (LJN: AF9731 en JV 2003/140) is overwogen dat verweerder zich op basis van de daartoe in aanmerking genomen omstandigheden in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone zodanig ten goede is veranderd dat niet langer categoriale bescherming behoeft te worden geboden. Gelet op het vorenstaande en gelet op de ruime beoordelingsmarge die verweerder toekomt bij de vraag of een categoriaal beschermingsbeleid moet worden gevoerd, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te vervallen.
7. De stelling van eiser dat de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ten onrechte is geweigerd, omdat zich na het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd geen intrekingsgrond meer kan voordoen, wordt niet gevolgd. Immers, op grond van artikel 34 van de Vw 2000 is de datum waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afloopt - nadat de betreffende vreemdeling direct voorafgaande aan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten op grond van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd - het ijkpunt voor de vaststelling of de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan worden verleend. In casu is dat ijkpunt 17 november 2004. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is komen te vervallen op het moment dat het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone werd beëindigd, zijnde 16 september 2002, en dat zich daarmee op 17 november 2004 een intrekingsgrond voordoet in de zin van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. De omstandigheid dat verweerder daartoe heeft besloten eerst gervime tijd nadat de geldigheidsduur van de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 28 juncto artikel 29, eerste lid aanhef en onder d, van de Vw 2000 was verstreken, maakt het voorgaande niet anders. Naar het oordeel van de

rechtbank is er hierdoor namelijk nog geen sprake van bij eiser gerechtvaardigd opgewekt vertrouwen. Hierbij is van belang dat eiser wist dat hij een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd had en wist of had kunnen weten dat het categoriaal beschermingsbeleid inzake Sierra Leone was afgeschaft, nu dat middels publicatie in de Staatscourant algemeen bekend was gemaakt. De enkele omstandigheid dat verweerder niet onmiddellijk na de bekendmaking hiervan is overgegaan tot intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning, maakt niet dat eiser crop mocht vertrouwen dat aan hem zonder meer een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou worden verleend of dat verweerder het recht zou hebben verspeeld om de afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid nog aan hem tegen te werpen.

8. Aan de orde is vervolgens verweerders standpunt dat eiser ook niet in aanmerking komt voor toelating op een van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000.

9. Eiser heeft in dat verband ter onderbouwing van zijn aanvraag aangevoerd dat hij in 1999 vanuit zijn woonplaats naar is gegaan. Onderweg is eiser gevangengenomen door militairen, de West Side Boys (W.S.B.). Eiser is meegenomen naar , dat vlakbij een snelweg ligt. De W.S.B. verblijven daar om spullen af te pakken van automobilisten die naar reizen. Eiser moest die spullen voor hen dragen en naar het kamp brengen.

De W.S.B. hadden problemen met andere rebellen en met de regering, omdat zij de snelweg in handen hadden. Op een dag heeft eiser van drie jongens van de W.S.B. twee diamanten in bewaring gekregen. Eiser heeft die diamanten in zijn lichaam verstopt.

Op een bepaald moment heeft de regering van Sierra Leone aan de W.S.B. gevraagd of zij de Britse militairen vrij wilden laten, maar dat deden de W.S.B. niet. De volgende dag zijn de W.S.B. aangevallen door Britse militairen. Eiser heeft daardoor kans gezien te ontsnappen en naar zijn woonplaats te gaan. Daar zag hij dat de ouderlijke woning was verwoest. Niemand wist waar de vader van eiser was gebleven. Eiser heeft vervolgens ongeveer zes maanden bij een vriend in verbleven en is toen weer verder getrokken. In de plaats heeft eiser iemand ontmoet die hij als medegevangene kende uit het kamp van de W.S.B.. Deze persoon vertelde eiser dat hij gezocht werd door de drie jongen die hem de diamanten in bewaring hadden gegeven. Eiser had één van de diamanten verloren en vreesde dat de jongens van de W.S.B. hem nooit zouden geloven. Eiser is daarop naar gegaan en van daaruit in oktober 2001 per boot naar Vanuit is eiser met een ander schip verder gereisd. Ergens in november 2001 is hij in Nederland aangekomen.

10. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, het zij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

11. In beroep heeft eiser aangevoerd dat artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 alleen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 28 Vw 2000 kan worden tegengeworpen.

12. Anders dan eiser is de rechtbank van oordeel dat verweerder toepassing kan geven aan artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Immers, doordat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 29, eerste

lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen, heeft verweerder te beoordelen of eiser op grond van zijn asielaanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 ten tijde van die aanvraag dan wel ten tijde van het onderhavige bestreden besluit (ook) in aanmerking kwam voor toelating op een van de andere gronden als genoemd in artikel 29 van de Vw 2000. Bij de beantwoording van die vraag staan verweerder de facultatieve afwijzingsgronden als genoemd in artikel 31 van de Vw 2000 ter beschikking.

13. Verweerder heeft vastgesteld dat eiser geen documenten of bescheiden heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas te onderbouwen. Volgens verweerder moet de reden die eiser heeft aangevoerd voor het feit dat hij geen enkel document met betrekking tot zijn identiteit of nationaliteit heeft overgelegd, namelijk dat hij nooit een identiteitsdocument heeft aangevraagd, van de hand worden gewezen. In dat verband heeft verweerder gewezen op de algemene ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken van 25 april 2005 (DVP/AM-873436) en 28 juni 2006 (DVP/AM-906656), waaruit blijkt dat er in Sierra Leone vanaf augustus 2000 een nieuw systeem geldt waarbij elke burger vanaf zestien jaar en ouder verplicht is een identiteitskaart aan te vragen. Naar de mening van verweerder komt uit de verklaringen van eiser niet naar voren dat hij niet in de gelegenheid is geweest om pogingen te ondernemen om in het bezit te komen van een identiteitskaart.

14. Verweerder is daarnaast van mening dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute. Hierbij heeft verweerder van belang geacht dat eiser zijn reisverhaal niet heeft onderbouwd met enig (indicatief) bewijs. Verder merkt verweerder op dat eiser niet in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Volgens verweerder mag van een persoon, die heeft verklaard per boot van Sierra Leone via Guinee naar Nederland te hebben gereisd, in alle redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de vracht van de boot, de naam van de boot en onder welke vlag het voer. Nu eiser niet in staat is gebleken om ook maar enige concrete informatie over de reis te verstrekken, acht verweerder de enkele verklaring hiervoor, te weten dat eiser in het ruim van het schip zat weggestopt, volstrekt ontoereikend om dit verschoonbaar te achten. Daarbij wordt door verweerder nog opgemerkt dat eiser op enig moment ook aan boord van het schip moet zijn gegaan en dit schip moet hebben verlaten. Naar de mening van verweerder treft de stelling van eiser, dat hij verifieerbare verklaringen heeft afgelegd nu hij de maand van vertrek en de maand van aankomst heeft genoemd, gelet op het vorenstaande geen doel.

15. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van eiser, mede gelet op de geruime tijd die hij naar zijn zeggen aan boord van het schip zou hebben doorgebracht, verwacht had mogen worden dat hij over dergelijke eenvoudige zaken met betrekking tot de reisroute informatie had kunnen verschaffen. De omstandigheid dat eiser hierin is tekortgeschoten, maakt reeds dat verweerder in redelijkheid het ontbreken van (reis)documenten aan eiser heeft kunnen toerekenen.

16. Het toerekenbaar ontbreken van reisdocumenten ter staving van de aanvraag is reeds voldoende voor de conclusie dat hierdoor de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Volgens vaste jurisprudentie geldt dat wanneer sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het

niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te worden.

17. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat van het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat en om die reden ongeloofwaardig wordt geacht. Ter ondersteuning van dit standpunt voert verweerder aan dat eiser summiere verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijf bij de W.S.B.. Zo wijst verweerder erop dat eiser geen schatting kan geven van het aantal rebellen of gevangenen die in het kamp verbleven, hoeveel huisjes er zich in het kamp bevonden of wat de namen van enkele medegevangenen waren, terwijl eiser heeft verklaard dat hij van januari 2000 tot eind 2000 in het kamp heeft verbleven. De verklaring van eiser, dat hij zich niet vrij kon bewegen in het kamp en daarom geen volledig beeld daarvan kon krijgen, wordt niet door verweerder gevolgd, nu eiser tijdens het nader gehoor heeft verklaard dat hij voor de rebellen heeft gekookt, spullen heeft gedragen en huishoudelijk werk heeft verricht. Verweerder blijft erbij dat van eiser meer gedetailleerde informatie verwacht had mogen worden omtrent de rebellen en het kamp, gelet ook op de tijd die eiser bij hen zou hebben verbleven en het vertrouwen dat enkele rebellen in hem zouden hebben gesteld.

18. Verweerder is daarnaast van mening dat eiser vage en opmerkelijke verklaringen heeft afgelegd over zijn vriendschap met een drietal jongens van de W.S.B.. Volgens verweerder valt niet in te zien dat drie rebellen zeer waardevolle diamanten in bewaring zouden geven aan een gevangene. Bovendien vindt verweerder het opmerkelijk dat eiser nauwelijks iets over deze rebellen kan vertellen, behalve dan dat ze een donkere huidskleur hadden en een stevig postuur. Verweerder acht dit des te opmerkelijker omdat eiser tijdens zijn nader gehoor heeft verklaard dat hij een goede vriendschap met deze drie rebellen had opgebouwd. Dat er van een echte vriendschap geen sprake was en dat de drie rebellen hem wellicht de diamanten hebben toevertrouwd omdat ze dezelfde taal spraken en hij alleen op een kamertje gedetineerd zat waardoor anderen niet wisten dat hij de diamanten had, zoals door eiser is aangevoerd in zijn zienswijze, heeft verweerder niet op andere gedachten gebracht.

19. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser vanwege het ontbreken van een positieve overtuigingskracht ongeloofwaardig te achten. Dit betekent dat verweerder op goede gronden heeft overwogen dat eiser niet in aanmerking komt, of had behoren te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000. Tevens heeft verweerder in redelijkheid kunnen besluiten dat eiser evenmin in aanmerking komt, of zou zijn gekomen, voor toelating op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

20. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

21. Het beroep is derhalve ongegrond.

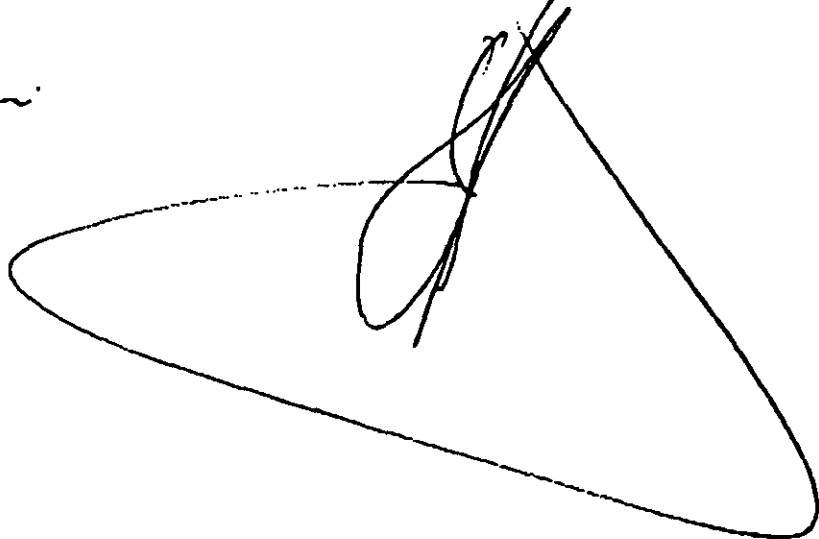
22. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte proceskosten bestaat geen aanleiding.

23. Mitsdien wordt beslist als volgt.

**Bestissing
De rechtbank,**

verklaart het beroep ongegrond.

**Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter in tegenwoordigheid van
mr. A.A.M.J. Smulders als griffier en uitgesproken in het openbaar op 28 september 2007.**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

**Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag**

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

01 OKT. 2007

Smidspad 31
5046 JA Tilburg
Telefoon
013-5335472
Fax
013-5335508

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van
State
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Tilburg. 25 oktober 2007
Inzake: hoger beroep van dhr.
IND-dossiernummer: 0111-17-2006

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 OKT 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Edelgrootachtbare Heer of Vrouwe,

Middels dit hoger beroepschrift wordt namens de heer _____ geboren op _____
(hierna te noemen: betrokkene), van Sierraleoonse nationaliteit, hoger beroep
ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Herto-
genbosch, d.d. 28 september 2007 (Awb 07/18412).

Betrokkene heeft mij bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep. Hij kiest
domicilie op mijn kantooradres.

Bijgaand treft u aan een kopie van de bestreden uitspraak van de Rechtbank d.d. 28 september
2007, welke op 1 oktober 2007 aan mij per aangetekende post is verzonden.

In de uitspraak wordt het namens betrokkene ingestelde beroep tegen de beschikking van de
Staatssecretaris van Justitie (hierna te noemen: verweerder) d.d. 3 april 2007, waarbij de
aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is afgewezen,
ongegrond verklaard.

Betrokkene kan zich in de bestreden uitspraak niet vinden en voert daartegen de volgende
grieven aan.

*Grief 1: Ten onrechte overweegt de Rechtbank dat de omstandigheid dat verweerder zich ten
opzichte van eiser geruime tijd niet heeft beroepen op de afschaffing van het catego-
rale beschermingsbeleid, niet kan leiden tot het oordeel dat sprake is van een ge-
rechtvaardigd opgewekt vertrouwen bij eiser dat de afschaffing van het beleid niet*

aan hem zou worden tegengeworpen. In dit verband overweegt de Rechtbank eveneens ten onrechte dat zulks evenmin ertoe leidt dat verweerder het recht heeft verspeeld om de afschaffing van het beleid van categorale bescherming nog aan elser tegen te werpen.

Deze grief richt zich tegen het tweede deel van rechtsoverweging 7 (blz. 2, laatste alinea, en blz. 3, 1e alinea) van de aangevallen uitspraak.

Uit de bestreden rechtsoverweging volgt dat de Rechtbank haar standpunt baseert op de omstandigheid dat de afschaffing van het beleid voor categorale bescherming is gepubliceerd, zodat ook betrokkene hiervan op de hoogte kon zijn.

Betrokkene stelt zich op het standpunt dat juist de publicatie van de afschaffing van het beleid van categorale bescherming redengevend is voor de opwekking van het gerechtvaardigde vertrouwen, subsidiair voor de conclusie dat verweerder op deze afschaffing geen beroep meer mocht doen. Betrokkene had er immers op mogen rekenen dat verweerder binnen een redelijke termijn zou handelen naar het gepubliceerde beleid en dus de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd (die geldig was tot 17 november 2004) zou intrekken. De omstandigheid dat deze verblijfsvergunning desondanks niet is ingetrokken in combinatie met het grote tijdsverloop hebben bij betrokkene het gerechtvaardigde vertrouwen opgewekt, althans dient te leiden tot de conclusie dat verweerder het recht heeft verspeeld om de afschaffing van het beleid voor categorale bescherming nog tegen te werpen..

Betrokkene concludeert tevens dat de Rechtbank heeft miskend dat verweerder in het geheel geen uitleg heeft kunnen geven over het zeer grote tijdsverloop en de reden van het niet intrekken van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd. De Rechtbank heeft dan ook miskend dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom de afschaffing van het beleid van categorale bescherming niet heeft geleid tot intrekking van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, maar wel leidt tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

Gelet op het voorgaande had de Rechtbank niet tot de aangevallen rechtsoverwegingen mogen komen.

Grief 2: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat bij de beoordeling van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd de mogelijkheid bestaat om toepassing te geven aan art. 31 lid 2 sub f Vw.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 12 van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene wijst erop dat de Rechtbank heeft miskend dat uit de tekst van de aanhef van art. 31 Vw blijkt dat deze bepaling uitsluitend ziet op een aanvraag in het kader van art. 28 Vw. Verder heeft de Rechtbank miskend dat de onderhavige aanvraag een aanvraag in het kader

van art. 33 Vw betreft. Betrokkene concludeert dan ook dat de wetgever er kennelijk voor gekozen heeft om de omstandigheden als genoemd in art. 31 lid 2 Vw niet aan asielzoekers tegen te werpen, waarvan de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verlopen. Deze keuze blijkt ondubbelzinnig uit de aanhef van art. 31 Vw.

Betrokkene wijst er in dit verband nog op dat vanwege het verlopen van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd bij de beoordeling van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wel materieel getoetst kan worden aan de gronden als genoemd in art. 29 lid 1 Vw, maar dat een dergelijke verblijfsvergunning niet (meer) verleend kan worden.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de Rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in het van toepassing zijn van art. 31 lid 2 sub f Vw, hetgeen de consequentie heeft dat ten onrechte is getoetst aan het criterium "positieve overtuigingskracht".

De aangevallen rechtsoverweging kan derhalve geen stand houden.

Grief 3: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten met betrekking tot zijn reisroute heeft overgelegd.

Deze grief richt zich tegen de rechtsoverwegingen 15 en 16 van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene concludeert dat de Rechtbank toepassing heeft gegeven aan art. 31 lid 2 sub f Vw, hetgeen naar de mening van betrokkene gelet op hetgeen ter toelichting op grief 2 is aangevoerd onjuist is. De Rechtbank heeft derhalve miskend dat het ontbreken van documenten bij de beoordeling van deze aanvraag niet kan leiden tot de tegenwerping van art. 31 lid 2 sub f Vw.

Grief 4: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder - marginaal toetsend - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om te concluderen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Tevens heeft de Rechtbank ten onrechte overwogen dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat eiser niet in aanmerking komt, of zou zijn gekomen, voor toelating op grond van art. 29 lid 1 sub a, b of c Vw.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 19 van de aangevallen uitspraak.

Uit hetgeen ter toelichting op de grieven 1 en 2 is aangevoerd dient te worden geconcludeerd dat art. 31 lid 2 sub f Vw niet aan betrokkene kan worden tegengeworpen, zodat verweerder ten onrechte heeft criterium "positieve overtuigingskracht" heeft toegepast. Het stond verweerder wel vrij om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkene in

het kader van de onderhavige aanvraag te beoordelen, maar daarbij mocht verweerder niet het criterium "positieve overtuigingskracht" toepassen. Verweerder heeft de geloofwaardigheid van het asielrelaas derhalve getoetst met gebruikmaking van een te streng en onjuist criterium.

De Rechtbank heeft het voorgaande miskend en heeft derhalve ten onrechte het oordeel van verweerder marginaal getoetst. Een andere toetsing van het asielrelaas van betrokkene had tot een andere - voor betrokkene positieve - beoordeling geleid, zodat de bestreden rechtsoverwegingen geen stand kan houden.

Grief 5: Ten onrechte heeft de Rechtbank het namens betrokkene ingediende beroep ongegrond verklaard en nagelaten de beschikking van 3 april 2007 te vernietigen.

Uit hetgeen ten aanzien van de grieven 1 t/m 4 is aangevoerd volgt dat betrokkene zich op het standpunt stelt dat zijn beroep gegrond had dienen te worden verklaard en dat de beschikking d.d. 3 april 2007 had dienen te worden vernietigd.

MET CONCLUSIE:

Betrokkene verzoekt de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, d.d. 28 september 2007 te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, het op 27 april 2007 ingediende beroep alsnog gegrond te verklaren en de beschikking van 3 april 2007 te vernietigen.

F.J.M. Schonkeren
gemachtigde